

Komisja uważa, że takie prawo weta stanowi ograniczenie w przepływie kapitału i w swobodzie działalności gospodarczej. Takie środki stanowią przeszkodę dla inwestycji bezpośrednich w PT, przeszkodę dla inwestycji portfelowych oraz przeszkodę w wykonywaniu swobody działalności gospodarczej.

Przywołane szczególne prawa państwa stanowią środki państwowe, ponieważ akcje specjalne nie wynikają ze zwykłego stosowania prawa spółek.

Wspomniane złote akcje nie są związane z uzasadnionymi celami leżącymi w interesie powszechnym, a w szczególności, z celami, na jakie powołuje się państwo portugalskie, to jest bezpieczeństwo i porządek publiczny, utrzymania sieci okablowania i kabli miedzianych, oraz kontynuacja działalności PT jako dostawcy detalicznego i hurtowego, koncesji usług publicznych, sposobu regulacji rynku telekomunikacyjnego i ewentualnych zakłóceń na rynku kapitałowym.

W każdym razie państwo portugalskie nie przestrzega zasady proporcjonalności, ponieważ sporne środki nie są odpowiednie dla zagwarantowania realizacji zamierzonych celów i wychodzą poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia takich celów.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 28 kwietnia 2008 r. — NCC Construction Danmark A/S przeciwko Skatteministeriet

(Sprawa C-174/08)

(2008/C 171/37)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Østre Landsret (Dania).

Strony postępowania przed sądem krajowym

Strona skarżąca: NCC Construction Danmark A/S.

Strona pozwana: Skatteministeriet (duńskie ministerstwo finansów).

Pytania prejudycjalne

1. Czy pojęcie „okazjonalnych transakcji związanych z obrotem nieruchomościami” użyte w art. 19 ust. 2 zdanie drugie szóstej dyrektywy (¹) należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono swym zakresem działalność przedsiębiorstwa budowlanego będącego podatnikiem podatku VAT w związku z późniejszą sprzedażą nieruchomości wybudowanej przez to przedsiębiorstwo na własny rachunek, jako działalność w pełni opodatkowaną podatkiem VAT wykonywaną w celu odsprzedaży?
2. Czy dla udzielenia odpowiedzi na pierwsze pytanie ma znaczenie zakres, w jakim działalność polegająca na sprzedaży, rozpatrywana odrębnie, wiąże się z wykorzystaniem towarów i usług, od których podatek VAT podlega zapłacie?
3. Czy jest zgodne z zasadą neutralności podatku VAT, by przedsiębiorstwo budowlane, które zgodnie z przepisami

zainteresowanego państwa członkowskiego — opartymi na art. 5 ust. 7 i art. 6 ust. 3 szóstej dyrektywy — zobowiązane jest do zapłaty podatku VAT od dostaw wewnętrznych w ramach budowy nieruchomości na własny rachunek w celu ich późniejszej odsprzedaży, miało tylko częściowe prawo do odliczenia podatku VAT związanego z kosztami ogólnymi działalności budowlanej, gdyż późniejsza sprzedaż nieruchomości jest zgodnie z przepisami tego państwa członkowskiego w dziedzinie podatku VAT zwolniona od podatku na zasadzie art. 28 ust. 3 lit. b) szóstej dyrektywy w związku z pkt 16 załącznika F do niej?

(¹) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EGW z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dioikitiko Efeteio Thessaloniki (Grecja) w dniu 28 kwietnia 2008 r. — Maria Kastrinaki przeciwko Panepistimiako Geniko Nosokomeio Thessalonikis ACHEPA

(Sprawa C-180/08)

(2008/C 171/38)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Dioikitiko Efeteio Thessaloniki (Administracyjny sąd apelacyjny w Salonikach, Grecja).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Maria Kastrinaki

Strona pozwana: Panepistimiako Geniko Nosokomeio Thessalonikis ACHEPA

Pytania prejudycjalne

- 1) W przypadku gdy obywatel państwa członkowskiego, na podstawie dokumentu, który jest objęty, jako taki, zakresem zastosowania dyrektywy 89/48/EWG, został zatrudniony przez osobę prawną prawa publicznego i wykonuje zawód regulowany, w przyjmującym państwie członkowskim na podstawie prywatnoprawnej umowy o pracę na czas nieokreślony, awansując zarówno w zakresie stopni zaszerogowania jak i wynagrodzenia, w sposób odpowiadający rzeczonemu dokumentowi, czy właściwe władze są następnie uprawnione, w rozumieniu art. 1, 2, 3 oraz 4 rzeczony dyrektywy, interpretowanych w świetle art. 149 i 150 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, do wyłączenia możliwości wykonywania przez tą osobę uprawnień zawodowych z powodu niemożności uznania równoważności akademickiej dokumentu przedstawionego dla celów zaszerogowania i ustalenia wysokości wynagrodzenia odpowiadającego temu

dokumentowi, jedynie na tej podstawie, że o ile dokument ten został wydany przez władze państwa członkowskiego pochodzenia, to nastąpiło to po odbyciu — dzięki umowie franchisingowej — części studiów w przyjmującym państwie członkowskim w jednostce, która jakkolwiek działała swobodnie w przyjmującym państwie członkowskim, nie została jednakże uznana w tym państwie za instytut szkolnictwa, na podstawie ogólnych przepisów ustawodawstwa tego państwa?

- 2) Czy właściwe władze są uprawnione, w rozumieniu przepisów dyrektywy 89/48/EWG, transponowanej do greckiego porządku prawnego dekretem międzyministerialnym nr A4/4112/247/1992, interpretowanych w świetle przepisów art. 39 ust. 1, art. 40 akapit pierwszy, art. 43, art. 47 ust. 1, art. 49 i art. 55 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, do wyłączenia możliwości wykonywania uprawnień zawodowych wynikających z pozwolenia na wykonywanie zawodu, przez obywatela państwa członkowskiego zatrudnionego przez osobę prawną prawa publicznego na podstawie prywatnoprawnej umowy o pracę na czas nieokreślony — któremu udzielono pozwolenia na wykonywanie zawodu w oparciu o przepisy dyrektywy 89/48/EWG, transponowanej do greckiego porządku prawnego dekretem międzyministerialnym nr A4/4112/247/1992 — z tego względu, że nie uznano też równoważności akademickiej dokumentu potwierdzającego ukończenie przezeń studiów?

pierwszy, art. 43, art. 47 ust. 1, art. 49 i art. 55 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, odmówić awansu w odniesieniu do stopnia i wynagrodzenia w wyniku powołania w charakterze urzędnika na stanowisko etatowe, na którym wymagane jest ukończenie studiów uniwersyteckich, wraz z odpowiednią grupą zaszerzegowania, obywatelowi państwa członkowskiego posiadającemu dyplom objęty zakresem zastosowania dyrektywy 98/48/EWG, który pracuje w instytucji będącej osobą prawną prawa publicznego na podstawie prywatnoprawnej umowy o pracę na czas nieokreślony i któremu, po pierwsze, właściwe władze państwa członkowskiego pochodzenia wydały zezwolenie na posługiwanie się tytułem zawodowym i po drugie, właściwe władze przyjmującego państwa członkowskiego wydały zezwolenie na wykonywanie zawodu zgodnie z przepisami dyrektywy 89/48/EWG, transponowanej do greckiego porządku prawnego na mocy dekretu międzyministerialnego nr A4/4112/247/1992, z uwagi na to, że nie jest możliwe uznanie równoważności akademickiej dyplomu uniwersyteckiego państwa członkowskiego pochodzenia, ponieważ część studiów została odbyta, na podstawie umowy franchisingowej, w przyjmującym państwie członkowskim w prywatnym ośrodku nauczania, który nie jest uznawany przez to państwo członkowskie za instytucję oświatową.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dioikitiko Efeteio Thessalonikis (Grecja) w dniu 28 kwietnia 2008 r. — Maria Kastrinaki przeciwko Panepistimiako Geniko Nosokomeio Thessalonikis ACHEPA

(Sprawa C-186/08)

(2008/C 171/39)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Dioikitiko Efeteio Thessalonikis

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Maria Kastrinaki

Strona pozwana: Panepistimiako Geniko Nosokomeio Thessalonikis ACHEPA

Pytanie prejudycjalne

Czy właściwe władze mogą, w rozumieniu przepisów dyrektywy 89/48/EWG, transponowanej do greckiego porządku prawnego na mocy dekretu międzyministerialnego nr A4/4112/247/1992, interpretowanych w świetle art. 39 ust. 1, art. 40 akapit

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-190/08)

(2008/C 171/40)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: M. Condou-Durande i R. Troosters, działający w charakterze pełnomocników)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie wydając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych w celu dostosowania się do dyrektywy Rady 2004/83/WE (!) z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony lub w każdym razie nie zgłaszając ich Komisji, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciąży na pomocy tej dyrektywy.
- obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.